

Arrest

nr. 219 231 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 oktober 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 26 oktober 2015 en dient op 27 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 18 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, een etnische Hazara te zijn, en afkomstig te zijn van het dorp Ahin, district Qarabagh, provincie Ghazni, waar u uw hele leven gewoond hebt.

U liep tot uw vertrek school in de nabijgelegen Shahid Sultan Ibrahim-school en had voor het overige geen noemenswaardige bezigheden. Uw vader is al zo lang u zich kan herinneren een militair bij het Afghaanse leger, gestationeerd in Helmand, en u zag hem hooguit enkele weken per jaar. Op een dag, zo'n vijftien dagen voor uw vertrek, werd u op weg naar school aangesproken door enkele talibanleden, die u informatie over uw vader vroegen. Vijf dagen later werd u een tweede keer aangesproken. U vertelde dit bij thuiskomst aan uw moeder, die hierover belde met uw vader. Die was bang dat de taliban u zou ontvoeren om hem onder druk te zetten, en besloot dat u daarom maar beter het land kon verlaten.

U deed er zo'n dertig a veertig dagen over om naar België te komen, waar u aankwam op 26 oktober 2015 en asiel aanvraag op 27 oktober 2015. Ter staving van uw asielrelaas legt u prints van een aantal foto's voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U verklaart dat u Afghanistan moet verlaten omdat uw vader vreesde dat de taliban u zou ontvoeren om hem onder druk te zetten. U bent er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen voor het CGVS en deze die u aflegde voor de DVZ, bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, elkaar op verschillende punten tegenspreken. U verklaarde voor de DVZ primo dat uw vader door de taliban opgebeld geweest zou zijn op zijn werkplaats (vragenlijst CGVS dd. 13 mei 2016, afdeling 3.5.), terwijl u voor het CGVS stellig beweerde dat “ze weten niet waar hij is, ze hebben zijn telefoonnummer niet” (CGVS p. 16). Gewezen op uw eerdere verklaringen, beweert u eenvoudigweg deze nooit afgelegd te hebben, hetgeen uiteraard geen afdoende excuus is (CGVS p. 16).

Secundo verklaarde u voor de DVZ dat de taliban twee keer “bij ons” langskwamen (vragenlijst CGVS dd. 13 mei 2016, afdeling 3.5.), terwijl u voor het CGVS verklaarde dat u twee keer door hen werd aangesproken nabij een boomgaard op weg naar school (CGVS p. 14). Deze “bij ons” kan duidelijk onderscheiden worden van aangesproken worden op weg naar school, omdat u voor de DVZ ook nog apart sprak over een ontmoeting met de taliban op weg naar school (zie infra).

Tertio verklaarde u voor het CGVS dat u pas voor een eerste keer met de taliban vandoen kreeg toen ze u zo'n 15 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan aanspraken op weg naar school (CVS p. 14), terwijl u voor de DVZ nog verklaarde dat u tevens met hen te doen kreeg zo'n zes maanden voor uw vertrek (vragenlijst CGVS dd. 13 mei 2016, afdeling 3.5.). Hier op gewezen, loochent u wederom uw eerdere verklaringen (CGVS p. 15). Dat u op twee verschillende momenten verklaringen aflegt die in dezelfde lijn liggen, maar waarbij u zichzelf schijnbaar in elk detail tegenspreekt, ondermijnt danig de waarachtigheid van uw verklaringen.

Het is **ten tweede** trouwens ook merkwaardig dat u verklaarde dat uw vader vroeg dat u het land zou verlaten zodat de taliban hem niet onder druk konden zetten door u te ontvoeren (CGVS p. 16), maar dat deze bezorgdheid zich blijkbaar niet uitstreckte naar de andere gezinsleden. Met name uw broer M(...) zou maar een beetje jonger dan u geweest zijn (verklaring DVZ dd. 13 mei 2017, afdeling 17.), en het valt te verwachten dat als uw vader vreesde dat de taliban u, die op dat moment zo'n zestien jaar oud was, zouden kunnen ontvoeren, deze vrees zich ook zou moeten uitstrekken naar de andere gezinsleden, met name uw maar iets jongere broer. Hierop gewezen, stelt u dat enkel u moest vluchten omdat u de oudste zoon was (CGVS p. 17), maar dat is natuurlijk geen afdoende verklaring; vanaf het moment dat u richting Europa verdwijnt, wordt uw jongere broer de oudste zoon ter plaatse. Het is maar weinig geloofwaardig dat uw vader zou vrezen dat ze hem onder druk zouden proberen te zetten via zijn gezin, maar dat hij enkel u zou proberen te vrijwaren.

Ten derde zijn ook uw verklaringen over de andere interacties met de taliban in uw dorp maar vreemd te noemen. U verklaarde zo primo dat u in het dorp “in harmonie” leefde met de taliban (CGVS p. 16), die daar al tijdlang de macht in handen hadden. Dit is een vreemde woordkeuze, omdat u daarvoor nog beweerde dat er tevens een veiligheidspost was in het dorp met een Hazara-commandant, en dat die dag en nacht met de taliban aldaar vochten (CGVS p. 4, 15). Deze commandant zou naderhand ook gedood zijn door de taliban (CGVS p. 23).

Secundo verklaarde u tevens dat de taliban totale controle hadden over het dorp (CGVS p. 15), maar tegelijk dat ze de nooit naar de huizen van de mensen zouden komen (CGVS p. 15), en dat ze de kinderen zonder problemen naar school lieten gaan (CGVS p. 16). Dit is allerm minst typisch taliban-gedrag, zeker gezien uw verklaring dat er in uw dorp uitsluitend Hazara leven (CGVS p. 3), die historisch op vijandige voet leven met de taliban. Samen genomen met uw verklaring dat mocht u naar Afghanistan terugkeren, u mogelijk geen andere keuze zou hebben dan bij de taliban gaan om rond te komen (CGVS p. 21), doet dit vermoeden dat u een zeer vertekend beeld hebt van de verhoudingen tussen de taliban en de Hazara in Afghanistan, en dat komt uw geloofwaardigheid allerm minst te goede.

Ten vierde, gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan, antwoordt u dat u voor uw reis een lening moest aangaan, en dat u vreest dat u deze niet zou kunnen terugbetalen (CGVS p. 20). Dit is maar een vreemd antwoord; u zou Afghanistan hebben verlaten omdat uw vader vreesde dat u zou worden ontvoerd door de taliban, maar het eerste dat in u opkomt als u wordt gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren is een financieel motief. Ook dit geeft reden om te twijfelen aan de waarachtigheid van de door u voorgehouden vrees.

Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat u pas asiel aanvraag in België, terwijl u nochtans een aantal veilige landen diende door te reizen om hier te geraken, minstens Oostenrijk en Duitsland (verklaring DVZ dd. 13 mei 2016, afdeling 31.). Hierop gewezen, stelde u dat u gehoord had dat vluchtelingen de meeste rechten kregen in België (CGVS p. 20). Van iemand die in zijn land van herkomst vreest voor zijn leven zou nochtans verwacht kunnen worden dat hij zich zo snel mogelijk onder de bescherming van een andere staat zou proberen plaatsen, maar dat achtte u blijkbaar niet nodig.

Er kan dus gesteld worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u om de boven aangehaalde redenen bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen zou hebben voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, noch dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo is bestaat er actueel in Balkh, Bamyan, Daikundi, Kabul, Pansjir, Samangan, de stad Jalalabad, en bepaalde districten van andere provincies geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk, uw verklaringen omtrent de financiële situatie van u en uw familie, de (beroeps) activiteiten van u en uw familie, en dat er ook redenen zijn om te twijfelen aan de door u voorgehouden identiteit en afkomst.

Er dient **ten eerste** te worden vastgesteld dat u geen enkel stuk kan voorleggen die uw beweerde identiteit en afkomst kunnen staven, waar u ook op gewezen werd gedurende het gehoor (CGVS p. 18). U legt enkel een aantal foto's voor, die op zich geen indicatie geven van uw identiteit of herkomst. Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met uw vader in Afghanistan (CGVS p. 9, 10), maar u hebt blijkbaar geen stukken laten overkomen om uw verklaringen kracht bij te zetten. Uw verklaring voor het ontbreken van dergelijke stukken, was dat u uw rugzak met documenten kwijtgeraakt zou zijn onderweg omdat u die in het water moest gooien (verklaring DVZ dd. 13 mei 2016, afdeling 25.), een eerder stereotiepe verklaring. Bovendien geeft u zelf aan dat u de foto's die u voorlegt tijdens het interview nog had staan op een GSM die u meehad uit Afghanistan (CGVS p. 23). Het is uiterst merkwaardig dat uw GSM wel de overtocht overleefde, maar dat u bijvoorbeeld geen enkel identiteitsdocument uit uw rugzak kon redden. Meer waarschijnlijk is dat u het CGVS liever geen zicht op deze zaken wou geven.

Er zijn **ten tweede** redenen om aan te nemen dat u niet de (gehele) waarheid vertelt over de beroepsactiviteiten van uw vader, waarvan u beweert dat hij een luitenant is bij het Afghaanse leger. Gezien zijn activiteit de basis zou zijn van uw vertrek uit Afghanistan, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u een redelijke kennis heeft van zijn activiteit, minstens zich er degelijk naar hebben geïnformeerd. Zo verklaart u echter hierover primo dat hij een salaris had van 12 à 13.000 Afghani per maand (CGVS p. 18). Echter, op basis van gegevens waarover het CGVS beschikt en die werden toegevoegd aan uw dossier blijkt dat een (tweede of volle) luitenant met de anciënniteit van uw vader (acht jaar of meer, CGVS p. 6) een salaris ontvangt van tussen de 15 en 17.000 Afghani per maand, premies niet mee gerekend, een gevoelig hoger bedrag dan wat u beweerde.

Bovendien legt u secundo maar erg weinig bewijsstukken voor die aantonen dat uw vader een militair is. U legt wel foto's voor van een Hazara man in uniform, met foto's van een certificaat en een badge, en foto's van uw gezin met een gelijkende man, maar deze volstaan niet om te besluiten dat het hierom ook om uw vader gaat. Zoals supra al werd opgemerkt legt u namelijk geen enkel eigen identiteitsdocument noch enig ander stuk voor dat uw identiteit of herkomst kan aantonen, en kan bijgevolg maar moeilijk uitgemaakt worden of het gaat om uw vader, een oom, een vriend van de familie, etc. Hier werd u tijdens het gehoor ook op gewezen (CGVS p. 18). Er kan in deze dus enkel afgegaan worden op uw verklaringen.

Tertio kan u evenwel maar erg weinig vertellen over uw vader zijn loopbaan. Zo weet u niet welke functie hij uitoefent binnen het leger of wat zijn taken zijn, weet u niet wanneer hij ongeveer dienst nam, kan u niet zeggen wat hem motiveerde om dienst te nemen (u redeneert dat het mogelijk was om financiële redenen, om daarop te verklaren dat hij eigenlijk niet zo veel verdiende; CGVS p.5, 18), kent u geen enkele collega of commandant van uw vader bij naam, en kan u geen enkel voorbeeld geven van een incident of een operatie waarbij hij betrokken was, allemaal omdat u vader daar zogezegd maar weinig over praatte (CGVS p. 5, 6, 7). Dit is maar erg weinig overtuigend; uw vader zou al zo lang u zich kan herinneren een beroepsmilitair geweest zijn, maar tegelijk kan u nauwelijks iets over hem vertellen.

Samen genomen met hetgeen waarop supra werd gewezen, lijkt het er daarom eerder op dat u het CGVS geen (volledig) zicht geeft op de werkelijke beroepsactiviteiten van uw vader.

Ten derde heeft het er ook alle schijn van weg dat u het CGVS liever geen zicht wil geven op de werkelijke omvang, herkomst en socio-economische positie van uw wijdere familie. Bevraagd over uw familie, verklaart u primo bijvoorbeeld dat u niet weet waar uw familieleden langs moederskant wonen, of waar ze zich in het dagelijkse leven mee bezighouden (CGVS p. 8). U weet enkel dat uw moeder twee broers en ver zussen heeft, maar kan over geen van hen iets meer vertellen, zelfs niet of ze kinderen hebben (CGVS p. 8). U zou naar eigen zeggen zelfs geen banden met hen gehad hebben, terwijl u nochtans ontkent dat er een familieruzie of iets degelijks aan de gang was (CGVS p. 8, 9). Dit valt maar zeer moeilijk te geloven; iemand die zonder enige aanwijsbare verklaring op dergelijke wijze van zijn familie is vervreemd zou in het Westen al de wenkbrauwen doen fronsen, en lijkt in de Afghaanse context, waar families veel meer op elkaar zijn aangewezen, quasi onvoorstelbaar.

Dit patroon herhaalt zich secundo in mindere mate voor uw familie langs vaderskant. Van de tante en de oom die in uw eigen dorp zouden wonen weet u nog te zeggen dat het landbouwers zijn, maar van de oom die vijf of zes jaar geleden naar Ghazni-stad verhuisde (of zijn kinderen), weet u helemaal niets te zeggen (CGVS p. 8, 9). U verklaart dit door te stellen dat u nog een kind was toen uw oom verhuisde, maar dit is geen afdoende verklaring. U zou zo'n twaalf a dertien jaar oud geweest moeten zijn, een leeftijd waarop er toch al sprake is van een zeker besef. Bovendien bleef uw oom in de eigen provincie, wat toch ruimte laat voor een zeker contact. Het is maar zeer weinig geloofwaardig dat u maar zo weinig zou weten over de omvang, woonplaatsen, etc. van uw eigen familie, te meer omdat uw vader maar weinig thuis geweest zou zijn en het gezin dus net meer op andere familieleden zou zijn aangewezen, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 9). Waarschijnlijker is dat u het CGSV eigenlijk liever geen zicht op deze zaken wil geven, in weerwil van de medewerkingsplicht die op uw schouders rust en waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 2).

Ten vierde is ook het beeld dat u schept van uw eigen bezigheden in Afghanistan maar weinig overtuigend. Dit is nochtans belangrijk onder meer in het kader van het vaststellen van uw herkomst en recente woonplaatsen, daar de dagelijkse activiteiten in de regel sterk verbonden zijn met iemands woonplaats. Gepeild naar waar u zich dagelijks mee bezig hield, verklaarde u dat steeds thuis bleef met uw broers en uw moeder, dat u geen enkel speelgedrag vertoonde, en op de momenten dat u niet naar school ging ofwel studeerde, of uw moeder hielp in het huishouden (CGSV p. 11). U zou ook nooit buiten uw dorp zijn geweest, behalve om eens een taskara op te halen (CGSV p. 11). Dit valt allemaal maar moeilijk te geloven; zelfs op het Afghaanse platteland komen kinderen heus wel het huis uit, maken ze vrienden en spelen ze met elkaar. Dat u hier niets over kan vertellen, doet vermoeden dat u liever geen zicht wil geven op uw werkelijke bezigheden, om gelijk welke reden. In dit kader kan aangestipt worden dat u tijdens het gehoor op een bepaald moment de zinsnede "gedurende mijn laatste jaar in Kabul" gebruikte, waar u op terug kwam van zodra u daarop werd gewezen (CGVS p. 6). Dit versterkt enkel het vermoeden dat u niet de gehele waarheid vertelt over uw komen en gaan in Afghanistan.

Het beeld dat u schetst van uzelf als iemand die omzeggens nooit buitenkwam valt trouwens maar moeilijk te verenigen met de vaststelling dat u er blijkbaar wel in geslaagd zou zijn om op redelijk zelfstandige wijze van Afghanistan naar Europa te rijden, waarbij u onder meer het deel van de reis binnen Afghanistan volledig zelf geregeld zou hebben. Hier op gewezen, wuift u dit weg door te stellen dat reizen naar en vanuit Ghaznistad eenvoudig is en niemand je kan tegenhouden (CGVS p. 19). Een boude bewering, gezien het grote aantal ontvoeringen en voertuigen die getroffen worden door bembommen in de provincie, waar u er zelf nochtans enkele van opsomde (CGVS p. 19, 20).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd uw werkelijk familiaal netwerk, omtrent de financiële situatie van u en uw familie, de (beroeps) activiteiten van u en uw familie, en dat er ook redenen zijn om te twijfelen aan de door u voorgehouden identiteit en afkomst. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw eigen profiel en identiteit, dat van uw vader, en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 4, leden 1, 2 en 3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b) en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. In haar eerste middel betoogt de verzoekende partij dat zij wel degelijk meewerkte tijdens haar gehoor en voldeed aan haar medewerkingsplicht.

In haar tweede middel gaat de verzoekende partij in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen stelt zij het volgende:

“*Verweerster haalt in de bestreden beslissing onterecht aan dat verzoeker verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegde. Verzoeker benadrukt dat hij steeds dezelfde verklaringen heeft afgelegd. De taliban beschikte niet over het telefoonnummer van zijn vader. Ze spraken verzoeker twee maal onderweg aan. Daarna vertelde verzoeker dit aan zijn moeder, die het op haar beurt aan zijn vader vertelde. Dit is ook wat verzoeker verklaarde bij het verhoor van DVZ. Dat verweerster dit als een tegenstrijdigheid aanhaalt, is uiterst opmerkelijk. Op zijn vragenlijst staat dit identiek zo vermeld. Verzoeker benadrukt dat hij het steeds had over het gestopt worden onderweg naar school. In de vragenlijst sloop echter de fout dat het over een bezoek aan hun huis zou gaan.*”

Waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan het feit dat verzoekers vader klaarblijkelijk niet vreesde voor het leven van verzoekers jongere broer, repliceert de verzoekende partij:

“Verweerster begrijpt in de bestreden beslissing niet waarom het jongere broertje van verzoeker bijgevolg ook geen gevaar loopt. De broer van verzoeker is twee jaar jonger. In de cultuur van de Taliban is het zo dat ze indien ze de vader niet kunnen pakken, dat de eerste zoon het doelwit wordt. Verder is het eveneens zo dat de vader van verzoeker niet in staat is om twee reizen te financieren.”

Verder betwist de verzoekende partij dat zij bij terugkeer naar Afghanistan geen schrik zou hebben voor de taliban en louter en alleen zou inzitten met de financiële implicaties van haar terugkeer.

De verzoekende partij is verder van oordeel dat bij de beoordeling van haar verzoek rekening dient te worden gehouden met haar specifiek profiel, met name haar zeer jonge leeftijd. Zij meent dat haar minstens het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

In haar derde middel wijst de verzoekende partij erop dat zij als minderjarige naar België is gekomen en nog steeds een jeugdige leeftijd heeft. Zij stelt dat in de bestreden beslissing volledig voorbij gegaan wordt aan richtlijnen van UNHCR waaruit blijkt dat personen van haar leeftijd het risico lopen om te worden gerekruteerd, hetzij door de taliban, hetzij door regeringsgezinde groeperingen. De verzoekende partij is tevens van mening dat zij als Hazara een risico loopt en wijst erop dat het geweld tegen Hazara's nog steeds actueel is.

In haar vierde middel wijst de verzoekende partij erop dat zij afkomstig is uit de provincie Ghazni, meer bepaald het district Qarabagh, en betoogt zij onder verwijzing naar informatie van respectievelijk november 2016 en juni 2017 dat deze regio allerm minst als veilig kan worden beschouwd. De verzoekende partij citeert verder uit een rapport van augustus 2017 betreffende de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en Kaboel.

De verzoekende partij wijst er tot slot op dat er behalve het risico om als burger het slachtoffer te worden van het gewapend conflict in Afghanistan in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ook een hoog risico is op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van die wet. De broodnodige humanitaire hulp blijft volgens de verzoekende partij immers heel beperkt.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten uit vrees om door de taliban te worden ontvoerd. De vader van de verzoekende partij zou als luitenant werkzaam zijn bij het Afghaanse leger en gestationeerd zijn in de provincie Helmand. Volgens de verzoekende partij werd zij zo'n vijftien dagen voor haar vertrek op weg naar school aangesproken door een aantal talibanleden die informatie vroegen over haar vader. Vijf dagen later zou de verzoekende partij een tweede keer zijn aangesproken. Omdat haar vader bang zou zijn geweest dat de taliban de verzoekende partij zouden ontvoeren om hem te dwingen zich bij de taliban te melden, zou hij besloten hebben dat de verzoekende partij haar land van herkomst diende te verlaten.

Ter ondersteuning van haar relaas legt de verzoekende partij enkele fotokopieën voor van enerzijds documenten met betrekking tot het werk van haar vader en anderzijds foto's van haar gezin en haar vader in diens werkomgeving. Deze stukken hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt immers dat in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en dat zowat alle documenten er kunnen worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Waar de verzoekende partij kopieën van documenten voorlegt, wijst de Raad erop dat authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kunnen worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Voorts hebben deze stukken ook geen betrekking op de kern van haar vluchtrelaas. Derhalve volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij haar voorgehouden vrees om door de taliban te worden ontvoerd niet aannemelijk maakt. De Raad hecht immers geen geloof aan de feiten die volgens de verzoekende partij aan deze vrees ten grondslag liggen, en wel om volgende redenen.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met betrekking tot de kern van haar relaas tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, zoals terecht als volgt uiteengezet in de bestreden beslissing:

"(...) U verklaarde voor de DVZ primo dat uw vader door de taliban opgebeld geweest zou zijn op zijn werkplaats (vragenlijst CGVS dd. 13 mei 2016, afdeling 3.5.), terwijl u voor het CGVS stellig beweerde dat "ze weten niet waar hij is, ze hebben zijn telefoonnummer niet" (CGVS p. 16). Gewezen op uw eerdere verklaringen, beweert u eenvoudigweg deze nooit afgelegd te hebben, hetgeen uiteraard geen afdoende excuus is (CGVS p. 16).

Secundo verklaarde u voor de DVZ dat de taliban twee keer "bij ons" langskwamen (vragenlijst CGVS dd. 13 mei 2016, afdeling 3.5.), terwijl u voor het CGVS verklaarde dat u twee keer door hen werd aangesproken nabij een boomgaard op weg naar school (CGVS p. 14). Deze "bij ons" kan duidelijk onderscheiden worden van aangesproken worden op weg naar school, omdat u voor de DVZ ook nog apart sprak over een ontmoeting met de taliban op weg naar school (zie infra).

Tertio verklaarde u voor het CGVS dat u pas voor een eerste keer met de taliban vandoen kreeg toen ze u zo'n 15 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan aanspraken op weg naar school (CVS p. 14), terwijl u voor de DVZ nog verklaarde dat u tevens met hen te doen kreeg zo'n zes maanden voor uw vertrek (vragenlijst CGVS dd. 13 mei 2016, afdeling 3.5.). Hier op gewezen, loochent u wederom uw eerdere verklaringen (CGVS p. 15). Dat u op twee verschillende momenten verklaringen aflegt die in dezelfde lijn liggen, maar waarbij u zichzelf schijnbaar in elk detail tegenspreekt, ondermijnt danig de waarachtigheid van uw verklaringen."

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift de versie van de feiten die zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft gegeven bevestigd en aangeeft steeds dezelfde verklaringen te hebben afgelegd, verklaart noch verschoont zij de vastgestelde tegenstrijdigheden met verklaringen die zij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat in de vragenlijst foutief zou zijn neergeschreven dat de taliban bij de verzoekende partij thuis langskwamen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk. Nadat zij zelf had aangegeven dat talibanleden tweemaal bij haar waren

langsgekomen om te vragen waar haar vader was, werd de verzoekende partij in hetzelfde gehoor uitdrukkelijk gevraagd wanneer de talibanleden bij haar thuis zijn langsgekomen. De verzoekende partij gaf daarop de tijdstippen waarop zij volgens haar latere verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd aangesproken door talibanleden toen zij op weg was naar school (stuk 16, vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Ten tweede houdt het geen steek dat de vader van de verzoekende partij zou vrezen dat de taliban de verzoekende partij willen ontvoeren om hem onder druk te zetten zich bij hen te melden, maar zich klaarblijkelijk geen zorgen maakt om het risico dat zijn andere gezinsleden, en meer bepaald verzoekers jongere broers, lopen. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij erop dat haar ene broer twee jaar jonger is en dat indien de taliban de vader niet kunnen te pakken krijgen, zij de eerste zoon viseren. Dit neemt niet weg dat verzoekers oudste broer inmiddels ouder is dan verzoekers leeftijd bij vertrek en momenteel de oudste zoon ter plaatse is. Dat verzoekers familie in Afghanistan op hetzelfde adres is blijven wonen en geen melding heeft gemaakt van verdere problemen – de verzoekende partij verklaart vanuit België meerdere keren telefonisch contact te hebben gehad met haar vader en moeder – acht de Raad niet aannemelijk in het licht van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5, 9). Het gegeven dat verzoekers vader niet in staat zou zijn om twee reizen te financieren doet niets af aan de verwachting dat de vrees van verzoekers vader zich zou uitstrekken naar de andere gezinsleden en dat hij passende maatregelen zou treffen om hun veiligheid te garanderen. Zulks blijkt niet het geval.

Tot slot wordt aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban afbreuk gedaan door de vaststelling dat de verzoekende partij op de uitdrukkelijke vraag wat zij vreest bij terugkeer naar Afghanistan antwoordt dat zij de lening die werd aangegaan om haar reis te betalen nooit zal kunnen terugbetalen (stuk 5, gehoorverslag, p. 21). De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift haar vrees om door de taliban te worden vermoord en ontkent dat zij enkel inzit met haar financiële situatie bij terugkeer. Zodoende verklaart zij evenwel niet waarom zij in eerste instantie een financieel motief aanhaalde toen haar tijdens het gehoor gevraagd werd naar haar vrees bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven maakt de verzoekende partij haar voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk. Waar zij aanvoert dat rekening dient te worden gehouden met haar zeer jonge leeftijd, stelt de Raad op basis van de stukken in het administratief dossier vast dat uit een leeftijdsonderzoek kort na haar aankomst in België is gebleken dat de verzoekende partij toen een leeftijd had van negentien jaar, met een standaarddeviatie van anderhalf jaar (stuk 17, beslissing Dienst Voogdij van 30 november 2015). Uit de stukken in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat de verzoekende partij deze beslissing heeft aangevochten middels een beroep bij de Raad van State, welke mogelijkheid in de beslissing wordt vermeld. Derhalve dient te worden aangenomen dat de verzoekende partij ten tijde van de door haar aangevoerde feiten een leeftijd had van minstens zeventien jaar. De verzoekende partij blijkt aldus niet dermate jong te zijn geweest dat zij zich niet bewust kon zijn van wat zich in haar persoonlijke leefwereld afspeelde of omtrent deze persoonlijke gebeurtenissen geen coherente en eensluidende verklaringen kon afleggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

Waar de verzoekende partij wijst op haar profiel van 'young man of fighting age' en stelt dat zij een groot risico loopt om door de taliban dan wel regeringsgezinde milities gedwongen te worden gerekruteerd, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan dergelijk risico loopt. De loutere verwijzing naar een profiel kan in dezen niet volstaan. Deze vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Ook het gegeven dat de verzoekende partij deel uitmaakt van een etnisch-religieuze minderheid, zijnde de Hazara, is op zich niet voldoende om aan te tonen dat de verzoekende partij het risico loopt omwille van haar achtergrond daadwerkelijk te worden vervolgd in haar land van herkomst. Noch uit de informatie in het administratief dossier, noch uit de informatie gevoegd door de verzoekende partij (stukken 3 en 10) blijkt dat er sprake is van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin van Hazara in Afghanistan. De verzoekende partij voert geen persoonlijke elementen aan die van dergelijk risico in haar hoofd doen blijken.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Inzake het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de verzoeker om internationale bescherming geen behoefte heeft aan internationale bescherming omwille van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst indien hij in een deel van zijn land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt en indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

In casu is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend omdat zij in gebreke is gebleven haar medewerking te verlenen bij de beoordeling van haar mogelijkheden tot hervestiging in Afghanistan buiten haar regio van herkomst, zoals blijkt uit volgende passage van de bestreden beslissing:

“Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd uw werkelijk familiaal netwerk, omtrent de financiële situatie van u en uw familie, de (beroeps) activiteiten van u en uw familie, en dat er ook redenen zijn om te twijfelen aan de door u voorgehouden identiteit en afkomst. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw eigen profiel en identiteit, dat van uw vader, en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.”

Nu een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet maar aan de orde is voor zover geoordeeld wordt dat de veiligheidssituatie in de regio van herkomst de verzoeker om internationale bescherming blootstelt aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, geeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op impliciete wijze te kennen dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in aanmerking zou zijn gekomen voor toekenning van subsidiaire bescherming op basis van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst indien toen zou zijn geoordeeld dat de verzoekende partij niet over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in een andere regio van Afghanistan.

Opdat de veiligheidssituatie in een land of regio aanleiding geeft tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, moet er sprake zijn

van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

In casu kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid op basis van welke objectieve vaststellingen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing van oordeel was dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, zijnde het district Qarabagh van de provincie Ghazni, een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoekende partij inhoudt. Evenmin kan blijken welke persoonlijke omstandigheden desgevallend in rekening werden genomen om tot dit oordeel te komen. Het rechtsplegingsdossier bevat geen informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst. De meest recente informatie die desbetreffend door de verzoekende partij is gevoegd bij haar verzoekschrift dateert van 2017 en kan bezwaarlijk dienen als basis voor een analyse van de actuele situatie in verzoekers regio van herkomst.

De Raad besluit dat de motieven van de bestreden beslissing niet volstaan om te besluiten dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst aanleiding geeft tot het onderzoeken van een mogelijkheid tot interne vestiging in een ander deel van verzoekers land van herkomst.

De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verzoekende partij laten de Raad niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te

moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 oktober 2017 wordt vernietigd in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS